

Sagsøgt: Administrația Fiscală pentru Contribuabili Mijlocii București — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București

Procesdeltager: Berlin Chemie AG

Præjudicielle spørgsmål

- 1) For at et selskab, der leverer varer i en anden medlemsstat end den, hvor selskabet har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed, kan anses for at have et fast forretningssted i den medlemsstat, hvor det leverer varerne, som omhandlet i artikel 44, andet punktum, i Rådets direktiv 2006/112/EF⁽¹⁾ af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og artikel 11 i Rådets forordning nr. 282/2011⁽²⁾, er det da nødvendigt, at selskabet ejer de menneskelige og tekniske midler, som det anvender på den sidstnævnte medlemsstats område, eller er det tilstrækkeligt, at selskabet har umiddelbar og permanent adgang til disse menneskelige og tekniske midler gennem et andet, forbundet selskab, som det kontrollerer, fordi det ejer majoriteten af kapitalen heri?
- 2) For at et selskab, der leverer varer i en anden medlemsstat end den, hvor selskabet har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed, kan anses for at have et fast forretningssted i den stat, hvor det leverer varerne, som omhandlet i artikel 44, andet punktum, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og artikel 11 i Rådets forordning nr. 282/2011, er det da nødvendigt, at det formodede faste forretningssted er direkte involveret i beslutningerne om levering af varerne, eller er det tilstrækkeligt, at selskabet i den medlemsstat, hvor det leverer varerne, råder over tekniske og menneskelige midler, som det har fået stillet til rådighed i henhold til aftaler med tredjemandselskaber vedrørende aktiviteter i form af markedsføring, regulering, reklame, oplagring og agentur, der kan øve en direkte indflydelse på salgsvolumen?
- 3) Skal artikel 44, andet punktum, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og artikel 11 i Rådets forordning nr. 282/2011 fortolkes således, at en afgiftspligtig persons mulighed for umiddelbar og permanent adgang til tekniske og menneskelige midler, der tilhører en anden afgiftspligtig person, som den pågældende er forbundet med og kontrollerer, udelukker, at sidstnævnte forbundne selskab kan anses for at være en tjenesteyder til det således oprettede faste forretningssted?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/2011 af 15.3.2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2011, L 77, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 23. juli 2020 — DM og LR mod Caisse régionale de Crédit agricole mutuel (CRCAM) Alpes-Provence

(Sag C-337/20)

(2020/C 339/04)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøger: DM og LR

Sagsøgt: Caisse régionale de Crédit agricole mutuel (CRCAM) Alpes-Provence

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 58 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF⁽¹⁾ fortolkes således, at den for uautoriserede eller fejlbehæftede betalingstransaktioner, der er foretaget af en udbyder af betalingstjenester, indeholder en erstatningsansvarsordning, som udelukker ethvert søgsmål vedrørende almindeligt, civilretligt erstatningsansvar, der som følge af de samme faktiske omstændigheder anlagt på grundlag af udbyderens manglende opfyldelse af sine forpligtelser i henhold til national ret, navnlig hvor brugeren af betalingstjenesterne ikke inden 13 måneder efter debiteringen har oplyst udbyderen af betalingstjenester om, at en betalingstransaktion var uautoriseret eller fejlbehæftet?

- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er den samme artikel da til hinder for, at brugeren af betalingstjenesters kautionist som følge af de samme faktiske omstændigheder påberåber sig, at udbyderen af betalingstjenester, som er kautionismodtager, er pålagt et almindeligt, civilretligt erstatningsansvar, med henblik på at anfægte størrelsen af den gæld, der er kautioneret for?

(¹) EFT 2007, L 319, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 24. juli 2020 —
Bank Sepah mod Overseas Financial Limited og Oaktree Finance Limited**

(Sag C-340/20)

(2020/C 339/05)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bank Sepah

Sagsøgte: Overseas Financial Limited og Oaktree Finance Limited

Den anden part: Procureur général près la Cour de cassation

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 1, litra h) og j), og artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 423/2007 (¹) (EF), artikel 1, litra i) og h), og artikel 16, stk. 1, i forordning (EU) nr. 961/2010 (²) samt artikel 1, litra k) og j), og artikel 23, stk. 1. i forordning (EU) nr. 267/2012 (³) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for, at der uden forudgående tilladelse fra den kompetente nationale myndighed iværksættes en foranstaltning uden tillæggende virkning, såsom retslig sikkerhedsstillelse eller en sikringsforanstaltning som fastsat i den franske lov om civilretlige fuldbyrdelsesprocedurer, på indefrosne aktiver?
- 2) Er den omstændighed, at grundlaget for den fordring, som skal inddrives hos den person eller enhed, hvis aktiver indefrys, er et andet end Irans nukleare aktiviteter og aktiviteter vedrørende ballistiske missiler, og som ligger forud for De Forenede Nationers Sikkerhedsråds resolution 1737 (2006) af 23. december 2006, relevant med henblik på besvarelsen af det første spørgsmål?

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 423/2007 af 19. april 2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT 2007, L 103, s. 1).

(²) Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EU) nr. 423/2007 (EUT 2010, L 281, s. 1).

(³) Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EU) nr. 961/2010 (EUT 2012, L 88, s. 1).

Sag anlagt den 24. juli 2020 — Europa-Kommissionen mod Republikken Italien

(Sag C-341/20)

(2020/C 339/06)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved F. Moro og A. Armenia, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republikken Italien